

Uchwała Nr XXXVII/215/13
Rady Gminy Somianka
z dnia 21 czerwca 2013 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594), w związku z art. 229 pkt 3 oraz 237 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267) – Rada Gminy Somianka uchwala, co następuje:

§ 1

Uznać skargę Pana _____ z dnia 14 czerwca 2013 r. na działalność Wójta Gminy Somianka – za bezzasadną.

§ 2

Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Gminy do poinformowania skarżącego o sposobie załatwienia skargi.

§ 3

Integralną część uchwały stanowi jej uzasadnienie.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Gminy

/-/ Krzysztof Jan Rakowski

**Uzasadnienie do Uchwały
Nr XXXVII/215/13 Rady Gminy Somianka
z dnia 21 czerwca 2013 r. w sprawie rozpatrzenia skargi**

W dniu 17 czerwca 2013 roku do Urzędu Gminy Somianka wpłynęła skarga Pana [imię] z dnia 14 czerwca 2013 dotycząca działalności Wójta Gminy Somianka. Skarga została przekazana do Rady Gminy Somianka przez Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji Departament Kontroli, Skarg i Wniosków, do załatwienia według właściwości. Zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594) oraz stosując się do zapisów art. 229 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, do właściwości Rady Gminy należy rozpatrywanie skarg na Wójta oraz kierowników gminnych jednostek organizacyjnych.

Podstawą uznania przez Radę Gminy Somianka skargi za bezzasadną są następujące względy prawne:

Autor w swoim wystąpieniu zarzuca bezczynność. Zarzut taki pozostaje jednak bezpodstawny.

Wójt Gminy Somianka wykonując swoje zadania działał zgodnie z obowiązującymi powszechnie w tym zakresie przepisami prawa.

Przyczyną podtopień i zalewania posesji położonych w miejscowości [nazwa] przy ul. [nazwa] i ul. [nazwa] jest niedrożność rowu melioracyjnego o nazwie R-B (oznaczonego w ewidencji gruntów i budynków nr [nr]). W związku z powyższym, aby zapobiec podtopieniem i zalewaniem posesji należy udrożnić w [nazwa] rowy melioracyjne.

Dodatkowo podtopienia wynikają z obfitych opadów deszczu, które powodują wysoki stan wody na rzece Bug. Miejscowość [nazwa] położona jest nad tą rzeką. Ze względu na dość niskie położenie terenu, bardzo wysoki stan wody na rzece powoduje wybijanie wód gruntowych. Poziom wód gruntowych na tym terenie uzależniony jest w dużym stopniu od stanu wody w rzece, na który Wójt nie ma wpływu. W dniach od 13.04.2013 r. do 8.05.2013 r. ogłoszony był na terenie Gminy Somianka alarm przeciwpowodziowy, natomiast do 15.05.2013 r. ogłoszone było pogotowie przeciwpowodziowe. Działania podejmowane przez Wójta w okresie obowiązywania alarmu oraz pogotowia przeciwpowodziowego polegały na stałym monitorowaniu stanu rzeki Bug, jak i terenów przyległych. Zagrożona ludność powiadomiona została przez sołtysów o możliwości wylania rzeki Bug i konieczności przygotowania się do ewentualnej ewakuacji. Zabezpieczono siły i środki do udziału w akcji przeciwpowodziowej. W okresie obowiązywania alarmu nie było konieczności ewakuacji mieszkańców.

Zadania z zakresu utrzymania urządzeń melioracji wodnych nie należą do zakresu działania gmin. Należą one do zadań Starosty, który wykonuje je jako zlecone z zakresu administracji rządowej, zgodnie z art. 140 – Prawa wodnego (Dz. U. z 2012 r. poz. 145 z późn. zm.). Nie mogą być więc finansowane z budżetu gminy. Zgodnie z art. 216 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, późn. zm.) wydatki budżetu jednostki samorządu terytorialnego są przeznaczane na realizację zadań określonych w odrębnych przepisach, a w szczególności zadania własne jednostek samorządu terytorialnego oraz zadania z zakresu administracji rządowej i inne zadania zlecone ustawami jednostkom samorządu terytorialnego. W związku z tym, wydatki z tego zakresu, stanowiłyby naruszenie dyscypliny finansów publicznych, zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168).

Zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne utrzymanie urządzeń melioracji wodnych szczegółowych należy do zainteresowanych właścicieli gruntów, a jeżeli urządzenia te są objęte działalnością spółki wodnej - ich utrzymanie należy do tej spółki. Powyższy obowiązek nie jest uzależniony od tego, kto jest właścicielem działki, na której znajduje się rów.

Jeżeli właściciele gruntów nie wykonują ciążącego na nich obowiązku, wówczas organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego, czyli starosta, w myśl art. 77 ust. 2 ustawy Prawo wodne, ustala w drodze decyzji, proporcjonalnie do korzyści odnoszonych przez właścicieli gruntów, szczegółowe zakresy i terminy wykonania przez tych właścicieli obowiązku utrzymania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych. Ponieważ starosta jest organem właściwym do wydawania w/w decyzji do niego należy także sprawowanie kontroli nad realizacją przez zobowiązanych tego obowiązku.

Starosta sprawuje również nadzór i kontrolę nad działalnością spółki wodnej. Zgodnie z art. 170 ust. 3 ustawy Prawo wodne, w przypadku gdy uchwalone przez spółkę wodną składki i inne świadczenia na rzecz spółki nie wystarczają na wykonanie przewidzianych na dany rok zadań statutowych, starosta może w drodze decyzji podwyższyć wysokość tych składek i świadczeń.

Jednocześnie, zgodnie z ogólną zasadą wynikającą z art. 64 ust. 1a ustawy Prawo wodne, w kosztach utrzymania urządzeń wodnych powinien uczestniczyć ten, kto odnosi z nich korzyści. Również, w tym przypadku ustalenia i podziału kosztów dokonuje w drodze decyzji organ właściwy do wydania pozwolenia wodnoprawnego, czyli starosta.

W przypadku urządzeń melioracyjnych objętych działalnością spółki wodnej problem ten reguluje art. 171 ustawy Prawo wodne. Wynika z niego, że osoby fizyczne lub osoby prawne, które nie są członkami spółki wodnej, a odnoszą korzyści z urządzeń spółki wodnej, obowiązane są do ponoszenia świadczeń na rzecz spółki. Wysokość i rodzaj tych świadczeń ustala w drodze decyzji starosta. Starosta zatem prowadzi postępowanie administracyjne w tej sprawie, które wszczynane jest na wniosek spółki wodnej. Egzekucję świadczeń na rzecz spółki wodnej prowadzi starosta. Do egzekucji stosuje się przepisy o egzekucji należności podatkowych, zgodnie z art. 170 ust. 5 Prawa wodnego.

Z cytowanych przepisów jednoznacznie wynika, że obowiązek utrzymania rowów zaliczonych do urządzeń melioracji wodnych szczegółowych spoczywa na właścicielach gruntów, na które te rowy wywierają korzystny wpływ. W drodze decyzji starosty obowiązek ten może być rozszerzony również na tych, którzy odnoszą korzyści z powyższych rowów.

Obowiązek ten nie jest więc w żaden sposób uzależniony od tego, kto jest właścicielem działki, na której znajduje się rów. W tej sytuacji nieuregulowany stan prawny gruntów pod niektórymi z w/w rowów nie ma wpływu na ustalenie osób zobowiązanych do ich utrzymania i na realizację powyższego obowiązku.

Jednocześnie na podstawie cytowanych przepisów ustawy Prawo wodne starosta może podejmować szereg działań, które przyczynią się do poprawy stanu utrzymania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych.

W związku z powyższym działania dotyczące udrożnienia rowu melioracyjnego, których domaga się od Wójta Pan *, muszą być podjęte przez Starostę Powiatu Wyszковского, w porozumieniu ze Związkiem Spółek Wodnych w Wyszkanie. To starosta bowiem ma prawną możliwość podjęcia działań mających na celu weryfikację prawidłowości utrzymania urządzeń melioracyjnych przez podmioty do tego zobowiązane tj. przez właścicieli gruntów znajdujących się w obszarze oddziaływania rowu lub przez spółki wodne.

Jednocześnie nadmieniamy, że pismo w tej samej sprawie dotyczące niedrożności w/w rowu zostało dostarczone do Starostwa Powiatowego w Wyszkowie przez Pana [imię] w dniu 23 maja 2013 r. Pismo to zostało przekazane przez Starostwo Powiatowe do Związku Spółek Wodnych w Wyszkowie, jako organu właściwego w tej sprawie.

Odnosząc się do zarzutu prowadzenia działalności gospodarczej przez Wójta Gminy Somianka, stwierdzamy że jest to zarzut całkowicie nieprawdziwy, noszący znamiona pomówienia.

Reasumując należy stwierdzić, że skargę Pana [imię] na działanie Wójta Gminy Somianka należy uznać za niezasadną. Mając powyższe na względzie podjęcie niniejszej uchwały jest konieczne i uzasadnione.

Przewodniczący
Rady Gminy

/-/ Krzysztof Jan Rakowski